

## Birinci Bölüm



11 Ocak 2140

*Benim adım Anna.*

*Benim adım Anna ve burada olmamalıydım. Var olmamalıydım.*

*Ama varım.*

*Burada olmam benim hatam değil. Doğmayı ben istemedim. Ama bunun, içinde bulunduğum duruma hiçbir yararı yok. Neyse ki beni erkenden yakaladılar; böylesi daha iyi.... En azından Bayan Pincent öyle söylüyor. Bayan Pincent, Büyük Depo'yu yöneten hanımefendi. Ona "Müdire" diyoruz. Büyük Depo benim yaşadığım yer. Burada benim gibi insanlar Topluma Faydalı olacak şekilde, Bayan Pincent'in deyişiyle kötü bir koşıldan mümkün olabilecek en iyi sonucu elde etmek için yetiştiriliyor.*

*Başka bir adım yok. Bayan Pincent gibi değilim. Bayan Pincent'in tam adı, Margaret Pincent. Bazıları onu Margaret, çoğunluk ise Bayan Pincent diye çağırıyor. Bizse "Müdire" diyoruz. "Yasal insanlar" genellikle iki, bazen de daha fazla ada sahip oluyor.*

Ama ben öyle değilim. Adım sadece Anna. Bayan Pincent, benim gibilerin birden fazla ada ihtiyacı olmadığını söylüyor. Bir tanesi yeter de artarmış.

Bayan Pincent, Anna adını pek sevmiyor aslında. Buraya ilk geldiğimde adımı değiştirmeye çalıştığını söyledi. Ama dikkatli bir çocukmuşum; söylenenlere yanıt vermiyormuşum, sonunda pes etmiş. Buna memnunum; çünkü ailem vermiş olsa da adımı seviyorum.

Annemle babamdan nefret ediyorum. Bildirge'yi çiğnemişler. Kendilerinden başka kimseyi düşündükleri yok ki... Şimdi hapisteler. Nerede olduklarını bilmiyorum. Hiçbirimiz ailelerimiz hakkında daha fazla bir şey bilmiyoruz. Bana göre hava hoş, artık onlarla konuşacak hiçbir şeyim yok.

İster erkek olsun ister kız, burada hiçbir çocuğun birden fazla adı yok. Bayan Pincent, bunun bizi farklı kılan şeylerden biri olduğunu söylüyor. Elbette en önemlisi değil; tek bir ada sahip olmak aslında sadece bir ayrıntı. Ama bazen, bana sadece bir ayrıntıymış gibi geliyor. Çirkin bile olsa, ikinci bir ada sahip olmayı çok istiyorum. Bir keresinde Bayan Pincent'a adımın Anna Pincent olup olamayacağını bile sordum. Onun adını kendi adıma eklemek istedim. Ama bu onu gerçekten kızdırdı. Başıma sertçe vurdu ve beni tam bir hafta boyunca sıcak yemekten mahrum bıraktı. Daha sonra Dikiş Eğitmeni Bayan Larson, benim gibi birinin Bayan Pincent'ın adını kullanmaya cesaret etmesinin bir aşağılama olduğunu söyledi. O zaman sanki benimle bir akrabalık bağı varmış gibi olurmuş.

Aslında başka bir adım var sayılır; ama bir soyadı gibi değil, ön ad gibi. Burada herkesin ön adı aynı, bu yüzden bana gerçek bir admış gibi gelmiyor. Bayan Pincent'ın yanında taşıdığı listede şöyle geçiyorum:

Artık Anna.

*Bu aslında bir addan çok, bir açıklama sayılır. Büyük Depo’da hepimiz Artığız. Yani gereksinim fazlası.*

*Aslında burada olduğum için çok şanslıyım. Yeterince sıkı çalışırsam ve bir işte kullanılabilirsem, “Anne Babamın Günahları”ndan kurtulma şansım var. Bayan Pincent herkesin böylesi bir şansa sahip olmayacağını söylüyor. Bazı ülkelerde Artıklar hayvanlar gibi öldürülüp bir kenara fırlatılıyormuş.*

*Elbette burada asla öyle bir şey yapmazlar. İngiltere’de Artıkların diğer insanlar için “Faydalı” olmasını sağlıyorlar. Bu açıdan, doğmuş olmamız o kadar da kötü değil. Burada Yasal insanların personel ihtiyaçlarını karşılamak için Büyük Depo’yu kurmuşlar; bu yüzden de biz çok sıkı çalışmalıyız. Minnettar olduğumuzu göstermek için.*

*Dünyanın her yerinde, doğan her Artık için Artık Merkezleri bulamazsınız. Bayan Pincent, devenin sırtındaki samanlar gibi olduğumuzu söylüyor. Her yeni Artık, devenin sırtını çökertecek son saman olabilirmiş. Belki de bizi öldürmeleri herkesin iyiliğinedir. Kim, Doğa Ana’nın sırtını çökerten saman olmak ister ki? İşte bu yüzden annemle babamdan nefret ediyorum. Burada olmam onların suçu. Kendilerinden başka hiç kimseyi düşünmemişler.*

*Bazen öldürülen çocukları merak ediyorum. Hükümet’in bunu nasıl yaptığını ve çocukların canının acıyıp acımadığını merak ediyorum. O ülkelerde ev hizmetlerini veya ağır işleri kimlere yaptırıyorlar; merak ediyorum. Arkadaşım Sheila, bazen burada da çocukların öldürüldüğünü söylüyor. Ama ona inanmıyorum. Bayan Pincent, Sheila’nın hayal gücünün fazla çalıştığını ve sonunun kötü olacağını söylüyor. Sheila’nın hayal gücünün nasıl çalıştığını bilmiyorum, ama onun bazı şeyleri uydurduğunu düşünüyorum. Bir keresinde, annesiyle babasının Bildirge’yi imzalamadığını, kendisinin Yasal olduğunu ve annesiyle babası “Uzun Ömürlülük”ten vazgeçtiği için burada olmasının büyük bir hata*

olduğunu söyleyerek yeminler etmişti. Her şeyi yoluna koyduktan sonra onu almaya geleceklerini söylemekten usanmadı.

*Elbette, hiçbir zaman gelmediler.*

*Burada, Büyük Depo'da beş yüz kişiyiz. Ben en büyüklerinden biriyim ve burada en uzun süredir kalan kişiyim.*

*İki buçuk yaşından beri burada yaşıyorum. Bulduğumda henüz o kadarmışım. Beni bir tavan arasında saklıyorlarmış. Buna inanabiliyor musunuz? Anladığım kadarıyla, komşular ağlamalarını duymuş. Evde çocuk olmaması gerektiğini biliyorlarmış ve Hükümet'e haber vermişler. Bayan Pincent'in söylediğine göre, o komşulara çok şey borçluymuşum. Çocukların bir şekilde gerçeği bildiklerini ve beni bulmalarını istediğim için ağlamış olabileceğimi söylüyor. Başka ne yapabilirdim ki! Hayatımı bir tavan arasında mı geçirecektim?*

*Ne tavan arası ne de annemle babam hakkında bir şey hatırlayabiliyorum. Önceleri aklımda bir şeyler vardı sanırım, pek emin değilim. Anımsadıklarım rüya olabilir. İnsan neden Bildirge'yi çığner ve sırf tavan arasında tutmak için bir bebek sahibi olmak ister ki? Düpedüz saçmalık!*

*Büyük Depo'ya getirilişim hakkında da çok fazla şey hatırlıyorum, ama bu şaşırtıcı değil. Yani kim iki buçuk yaşındayken yaşadıklarını hatırlayabilir ki? Üşüdüğümü ve o zamanlar ne kadar bencil ve aptal olduklarının farkında olmadığım için sesim kısılanaya kadar annemle babam için ağladığımı anımsıyorum. Bir de, sürekli başımın derde girdiğini... Ama, gerçekten hepsi bu kadar.*

*Artık sorun yaşamıyorum. Bayan Pincent sorumluluklarını öğrendiğimi ve "Kıymetli Mal" olacağımı söylüyor.*

*Kıymetli Mal Anna. Bunu "Artık"tan daha çok seviyorum.*

*Kıymetli Mal olmak için seçilmemin nedeni, her şeyi çarçabuk öğrenebilmem. Elli çeşit yemeği en iyi şekilde ve kırk yemeği*

de yeterince iyi pişirebiliyorum. Balık yemeklerini et yemeklerini yaptığım kadar güzel pişiremiyorum. Ama iyi bir terziyim ve son değerlendirmeye göre çok sağlam bir hizmetkâr olabileceğimmişim. Ayrıntılara biraz daha önem verirsem bir dahaki sefere daha iyi bir rapor bile alabilirim. Bu da altı ay sonra Büyük Depo'dan ayrıldığımda en iyi evlerden birine gidebileceğim anlamına geliyor. Altı ay sonra on beş yaşına basacağım. Böylelikle, Bayan Pincent'in söylediğine göre, başımın çaresine bakmamın zamanı gelmiş olacak. Bu kadar iyi bir eğitim alabildiğim için şanslıyım, çünkü kendi "Yerimi Biliyorum" ve en iyi evlerde yaşayan insanlarınkini de.

Büyük Depo'dan ayrılma konusunda tam olarak ne hissettiğimi bilmiyorum. Sanırım heyecanlıyım ama aynı zamanda tedirgin. Şimdiye kadar sadece köydeki bir eve gitmek için uzaklaşmıştım buradan. Ev sahibinin hizmetkârı hastalandığında üç hafta boyunca orada staj yapmıştım. Yemek Eğitmeni Bayan Kean, bir cuma gecesi beni oraya götürdü ve üç hafta sona erdiğinde geri getirdi. Hem giderken, hem de dönerken ortalık karanlıktı; bu yüzden köyün büyük bölümünü göremedim.

Ama çalıştığım ev güzeldi. Büyük Depo'ya hiç benzemiyordu. Odaları parlak, sıcak renklere boyanmıştı. Yerler dizüstü çöktüğünüzde carınızı yakmayan, yumuşak halılarla kaplıydı. Kocaman, rahat koltuklar, üzerinde kıvrılıp sonsuza kadar uyumanız için sizi çağırır gibiydi.

Bütün pencerelerden görülebilen, çiçeklerle dolu büyük bir bahçesi vardı. Bahçenin arkasında, "özel bölüm" olarak adlandırılan bir yerde Bayan Sharpe'in sebze yetiştirdiği söyleniyordu, ama ben oradayken hiç sebze yoktu. Bayan Sharpe, çiçeklerin bir çeşit "Bencilce Doyum" olduğunu ve Hükümet tarafından yasaklandığını söyledi. Dünyanın her yerinde sebze yetiştirilemediğinden, herkesin kendi sebzesini yetiştirmesi gerekiyormuş. Bayan Shar-

pe, çiçeklerin de önemli olduğunu düşündüğünü ama Hükümet'in bu konuda onunla aynı fikirde olmadığını söyledi. Bence haklı: Çiçeklerin de bazen sebzeler kadar önemli olabileceğini düşünüyorum. Sonuçta neye açlık duyduğunuza göre durum değişir.

Bayan Sharpe, bazen evde kaloriferleri çalıştırıyordu, bu yüzden hiç soğuk olmuyordu. O tanıdığım en hoş, en iyiliksever kadındı. Bir keresinde, yatak odasını temizlerken, rujlarından birini sürebileceğimi söyledi. İstemedim, çünkü bunu Bayan Pincet'a söyleyebileceğimi düşündüm. Ama sonradan pişman oldum. Bayan Sharpe, benimle sanki bir Artık değilmişim gibi konuşuyordu. Evinde tekrar genç bir yüz görmenin hoş olduğunu söylemişti.

Orada çalışmayı sevmemin gerçek nedeni Bayan Sharpe'in çok iyi biri olmasıydı. Evin duvarlarında asılı muhteşem manzaralı fotoğraflara bakmak da çok hoşuma gidiyordu. Fotoğrafların her birinde, gülümseyen, kadeh kaldıran, güzel bir binanın veya bir heykelin önünde duran Bayan Sharpe vardı. Onların, tatillerinin birer anısı olduğunu, yılda en az üç kez yurt dışına tatile gittiğini söylemişti. Eskiden uçakla gidermiş, ama enerji vergilerinden dolayı artık gemi veya tren kullanmak zorunda kalıyormuş. Ama yine de gidiyormuş, çünkü dünyayı gezmek gerekirmiş, yoksa anlamı olmazmış. "Neyin anlamı olmaz?" diye sormak istedim, ama sorular sormamız uygun görülmediğinden sormadım. Bu kibar bir davranış olmazmış. Yüz elli farklı ülke gezdiğini söyledi, hatta bazılarında iki kereden fazla gitmişti. Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Ama dünyada o kadar çok ülke olduğunu bilmediğimi fark etmesin diye kendimi toparlamaya çalıştım. Büyük Depo'da ülkeleri öğrenmeyiz.

Bayan Sharpe'in gittiği ülkelerin sayısı belki de yüz elli üçe çıkmıştır, çünkü evinde olduğum zamandan bu yana tam bir yıl geçti. Onun hizmetkârı olmak isterdim doğrusu, bana bir kez bile vurmadı.

*Yabancı ülkelere seyahat etmek olağanüstü olmalı. Bayan Sharpe dünya haritasını açtı ve bana İngiltere'nin nerede olduğunu gösterdi. Ortadoğu'daki çölleri, Hindistan'daki dağları ve denizi anlattı. Sanırım en çok çölleri sevdim, çünkü anladığım kadarıyla orada hiç insan yok. Çölde kolay kolay Artık olunmaz. Artık olsanız bile, etrafınızda bunu size hatırlatacak kimse olmaz.*

*Belki de hiçbir zaman çöl göremeyeceğim. Bayan Pincent, binalar inşa edildiği için çöllerin hızla yok olduğunu söylüyor. Çöllere bu dünyanın karşılayamayacağı bir lüksmüş. Hiçbir zaman gidemeyeceğim yerleri hayal etmekte nasıl daha iyi ütü yapabilirim diye düşünmeliymişim. Bayan Pincent'in haklı olup olmadığından tam olarak emin değilim, ama bunu kendisine hiçbir zaman söylemedim. Bayan Sharpe onunla birlikte dünyayı dolaşan, bavullarını hazırlayan, biletlerini ayarlayan ve benzeri şeyler yapan bir hizmetkârının olduğunu söyledi. Kırk yıl boyunca onu yanından hiç ayırmadığından ve gitmesine üzüldüğünden bahsetti; çünkü yeni hizmetkârı sıcaklara dayanamıyordu ve Bayan Pincent, yurt dışına giderken onu evde bırakmak zorunda kalıyordu. Sık sık seyahat eden bir hanımefendinin yanında iş bulabilseydim, sıcakları dert etmezdim sanırım. Çöllere her yerden sıcaktır ama eminim oraları çok severdim.*

“Anna! Anna, hemen buraya gel!”

Anna, Bayan Sharpe'in kendisine veda armağanı olarak verdiği, küçük günlükten başını kaldırdı ve alelacele onu kalemiyle birlikte her zamanki yerine sakladı.

Panik içinde, “Buyurun Bayan Pincent,” diye seslendi.

Kızlar Banyosu 2'den çıktı ve koridoru koşar adımlarla geçti. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Acaba Bayan Pincent ona ne zamandır sesleniyordu? Nasıl olmuştu da sesini duymamıştı?



Gerçek şu ki yazma uğraşının bu kadar sürükleyici olabileceğini hiç fark etmemişti. Bayan Sharpe'in hediye ettiği günlüğü bir yıldır saklıyordu. Küçük, kalın bir günlüktü. Uçuk pembe renkli, süet bir kapağı ve kalın, kaymak gibi sayfaları vardı. Sayfaları o kadar güzel görünüyordu ki daha önce, üzerlerine bir şeyler yazarak onların bu güzelliğini bozmayı aklından bile geçirmemişti. Günlüğü sık sık gizlediği yerden çıkarıyor, elinde evirip çeviriyordu; suçluluk duysa da kapağının yumuşak dokusunu hissetmekten keyif alıyordu. Sonra onu tekrar gizli yerine koyuyordu. Günlüğüne hiçbir şey yazmıyordu, yani bugüne kadar. Bugün her nasılsa onu eline aldı, bir kalem çıkardı ve hiç duraksamadan yazmaya başladı. Başladıktan sonra da bir an için bile durmak istemediğini fark etti. Çoğu zaman kaygıların ve yorgunluğun ardına gizlenen duygu ve düşünceler, birdenbire nefessiz kalmışçasına yüzeye çıkmıştı.

Bu mükemmel bir şeydi, ama ortaya çıkacak olursa dayak yiyebilirdi. Birincisi, hiç kimseden hediye kabul etmesine izin yoktu. İkincisi, Büyük Depo'da günlük tutmak ve yazı yazmak yasaktı. Orada bulunmalarının nedeni, okuyup yazmak değil, Bayan Pincet'in sürekli hatırlattığı gibi, öğrenmek ve çalışmaktı. Bayan Pincet, okuma yazma olmadan işlerin daha kolay yürüyeceğini düşünüyordu. Çünkü okumak ve yazmak tehlikeli bir uğraştı. İnsanı düşündürüyordu ve çok fazla düşünen Artıklar, faydasızdı, sorun yaratıyordu. Ama insanlar yanlarında çalışan hizmetkârların okuryazar olmasını istiyordu, bu yüzden Bayan Pincet'in seçme şansı yoktu.

Eğer Anna gerçekten Kıymetli Mal olursa günlükten tamamen kurtulmak zorunda olduğunun farkındaydı. Bayan Pincet'in sıkça söylediği gibi, çekici şeyler başlı başına bir sınavdı. Anna, ilk önce kendisine verilen hediyeyi kabul ederek, sonra da günlüğe bir şeyler yazarak bu sınavda iki defa başarısız olmuştu. Ger-



çek bir Kıymetli Mal bu gibi durumlarda kendini denetlemeyi bilir, değil mi? Kıymetli Mal kuralları çiğnemez.

Ama hiçbir kuralı hiçbir zaman çiğnemeyen, yönetmeliğin harfi harfine uyulmak için var olduğuna inanan Anna, sonunda karşı koyamayacağı bir şeyle karşılaşmıştı. Günlük yazmanın riskli bir iş olduğunu biliyordu, yine de, ne pahasına olursa olsun, bundan vazgeçmeyi göze alamıyordu.

Bayan Pincet'in ofisine doğru hızlı adımlarla ilerlerken kararını verdi: Tek yapması gereken, günlüğü hiçbir zaman ele geçirilemeyecek şekilde saklamaktı. Bu sırrını hiç kimse bilmezse, duygularını günlükle paylaşabilir, bir kötülük yapmadığına ve Büyük Depo'da kendine ayırdığı birkaç dakikanın aslında bir risk taşımadığına inanabilirdi.

Köşeyi dönmeden önce üstünü başını hızla gözden geçirdi ve iş tulumuna çeki düzen verdi. Artıklar her zaman temiz ve düzenli görünmeliydi. Şu an Anna'nın isteyeceği en son şey, Bayan Pincet'i yok yere sinirlendirmektir. Kıdemli bir Artık olmuştur; bu, akşam yemeğinde artan bir şeyler olursa, bir porsiyon fazladan yiyebilmek ve bir battaniyeye daha sahip olmak demektir. Fazladan bir battaniye, geceyi soğuktan titreyerek geçirmek yerine sıcak bir yatakta iyi bir uyku çekmek anlamına geliyordu. Hayır, herhangi bir sorun, istediği en son şeydi.

Derin bir nefes alıp Bayan Pincet'in karşısına, her zamanki sakin ve tertipli Anna olarak çıkmaya hazırlandı. Köşeyi döndü ve Müdire'nin açık duran kapısını çaldı.

Bayan Pincet'in ahşap zeminli ofisi, soğuk ve karanlıktı. Kabuk boyasıyla boyanmış duvarları sarıya çalıyor. Yukarıdan süzülen kasvetli ışıktaki bütün tozlar havada asılıymış gibi görünüyordu. Yaklaşık on beş yaşında olmasına karşın Anna, kapısına her geldiğinde içgüdüsel bir korku duymasına yetecek kadar dayak yemiş ve cezalandırılmıştı bu odanın içinde.